

NO LI AGRADA LINYOLA

A la Maria no li agrada el meu poble, el nostre poble, Linyola. Aquesta cínica observació –malgrat que la fa amb aquell somriure tan seu i aquella mirada dolça, que desarma– m'empipa de valent.

—Com pots dir això –li dic amb èmfasi exagerat– d'una vila tan històrica, plena de vida, de cultura, de...?!

—Va, va, no comencis –fa ella–. Saps prou bé que quan dic això no em refereixo ni a la història, ni a la cultura, ni a la gent.

Ella, ecologista de naixement, troba a faltar espais verds. Diu que tenim el terreny massa aprofitat, tant el de dins del casc urbà com el del terme. Diu que ens manquen més espais comuns, més llocs de llibertat.

—El terme el teniu tan ordenat; rectangles i rectangles (els trossos) separats per uns marges tan estrets (ribes) que ni us hi caben els arbres! Què en sou d'aprofitadors!

—Això ho dius –em defenso– perquè al vostre poble teniu el bosc al costat de casa i un terreny de pujades i baixades, en el que moltes vegades, surt més a compte deixar-hi els arbres, que intentar ficar-hi algun cultiu. Què vols que fem aquí, que plantem un bosc?!

—Que creeu espais verds, no només racons i mini-placetes (que potser ja estan bé però no poden substituir el que jo dic). Que sigueu generosos amb el terreny, que penseu en el futur...

Li parlo del projecte del Sitjar, del projecte del Mirador del Pla d'Urgell, de la recuperació de la Font Vella. Ho vol veure de seguida. Anem, doncs, visitant un lloc rera l'altre, mentre li vaig explicant aspectes històrics i anecdòtics (que m'havien detallat l'Esteve Mestre i el Josep Binefa). Acabem la nostra visita al Barranc. Agraeix les meves explicacions que –segons ella– han sabut

vestir, amb més entusiasme que res, llocs que encara estan massa despullats. Rest a un moment en silenci, contemplant la magnífica panoràmica que es gaudeix des de dalt de les roques del barranc. Després, de sobte, em llança una pluja d'idees i de preguntes:

—...! dius que tots els grups polítics que es van presentar a les passades eleccions Municipals coincideixen en la necessitat de dur a terme aquests projectes? I doncs, que esperen...?!

Caldrà planificar una bona política de manteniment, per conservar bé aquests llocs, cal estar-hi al damunt, tenir cura dels detalls, no podeu deixar-los com ara es troba la Font Vella. En són conscients d'això els que manen ara?

No em deixa temps de contestar. Noto que li ha agradat el lloc (el Barranc), que aquest projecte s'assembla a la seva idea d'espai verd, de "lloc-de-llibertat" que diu ella.

—Per què no hi planten més arbres del país?... no us agraden els salzes, els xops, els àlbers (aubis), els oms...?

—I dius que aquí hi volen ficar un lloc per coure carn, per fer-hi dinars i berenades? No m'acaba de convèncer. El foc, millor ben lluny dels arbres!

—Com? Què no hi ha cap bassa d'aigua al projecte? Com s'entén això? Qui el planifica aquest lloc?!

Torna a quedar-se un moment en silenci, mirant a la llunyania, mentre jo m'escarrasso intentant explicar-li lo poc que sé. La seva mirada, d'un verd intens, es passeja majestuosa per la plana de l'Urgell. Seriosa, diu:

—Què bonic que és això! **No sé si sou ben conscients del que teniu aquí, de les possibilitats tan grans que té aquest lloc. Cal que feu aquest projecte per vosaltres mateixos i per les generacions que vindran... i cal que ho feu ben fet.** No hi estalvieu esforços ni diners i fiqueu-vos a treballar ara mateix.

—Au, au, no et fiquis transcendent, "ecologista", que tot no és tan fàcil com ho dibuixes... i anem que comença a fer fresca.

Mandrosament anem tirant cap al cotxe i jo aprofito per donar un últim cop d'ull a la plana: a l'horitzó s'encenen les primeres llumetes, mentre els Arcs, Bellví, Poal... encara es retallen en la llunyania. La marinada ens porta aquella olor entranyable i inconfusible d'alfals segat, i l'olor ens porta els records, i els records ens porten la melangia. Però ara el present es diu Maria, una noia que diu que no li agrada Linyola. Penso, però, que d'aquí un temps, d'aquí uns anys –si es fan les coses ben fetes– potser li agradarà. Potser, fins i tot, arribarà a estimar-la.

Jaume Balcells i Palou

QUI N'EST PAS AVEC MOI... EST CONTRE MOI

La tempesta pot haver passat, però n'hi ha en la ment d'algunes persones que han fet d'una qüestió merament política una mena de "judici final". Dèiem que hi havia mala hostia en la ment d'algunes linyolenques i d'alguns linyolencs (ací no farem distincions) i, malauradament, no ens erràvem pas. Fins i tot, ens quedàvem curtes. No costa gaire, de tota manera, de comprovar que per aquests voralis, es funciona amb la consigna de "qui n'es pas avec moi est contre moi". És una consigna vàlida per a dogmatismes, exclusions i sectes disfressades. Ara bé, acatar-la al peu de la lletra pot ser una arma de doble tall... Pot ferir qui s'entesta, cabudament, a seguir-la sense qüestionar els pros i els contras. Qui se senti al·ludit o al·ludida que s'ho faci mirar. No li estaria malament una mica de dialèctica, d'obertura, a tant de resclosit...!

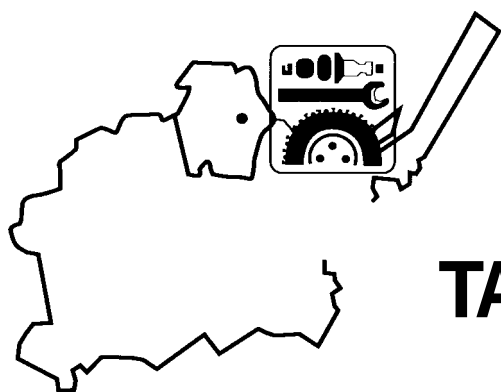
El més greu és que s'han llançat acusacions contra persones que anaven de bona jeia. Vull dir que s'ha fet diana contra alguns noms i cognoms que no tenien, ni de bon tros, tota la culpa de tot el què ha passat. O, si la tenien, era una culpa inno-

cent, o potser una mica ingènua: coratjosa. (També és veritat que hi ha hagut alguna ànima que ha jugat amb foc i, lògicament, s'ha socarri-mat de cap a peus: no ha pogut equivaler els paranys). No sabien, d'entrada, que la partida es feia amb una part de l'electorat (aquest personal que s'enfada i crida *cagondéus* a boca plena i no sap ni raonar el perquè de la seva actitud hostil) que té una incapacitat gairebé malaltissa per analitzar la realitat que l'envolta. Tampoc no s'havien assabentat que Linyola deu ser el poble amb més savis i sàvies (de secà, per descomptat) per metre quadrat de la comarca i que, a més, *té la mitjana més elevada de gent dolenta, que dirien les padrines de tot el Pla d'Urgell*. S'arriba als extrems, espan-teu-vos, de fer "llistes negres" (literalment: amb noms i cognoms, sí) per passar comptes (no precisament agradables) quan arribi la mala hora. [Sabem de bona font que alguns membres d'aquesta revista us tro-beu, agafeu-vos, en el punt de mira d'algun grepuscle dogmàtic que us insulta, a nosaltres, pobrets, amb barbaritats. Figureu-vos, vociferen que sou uns feixistes! Quina gràcia...!]

I la resta? Calla, com sempre. O dorm el somni angèlic dels i de les innocents. O s'estima més no dir res

abans de parlar amb babaus. Per què tan de silenci? I, és clar, els qui més criden o més gatzara remouen més s'enduen el triomf de la imbecil·litat col·lectiva. Linyola comença ser-ne una metàfora. No hi ha més cera que la que crema: la intel·ligència dels i de les cridares no il·luminaria ni una cova platònica... (Cultura?: ni per descuit). Sempre ha estat així, direu, en aquest poble nostre, i no us faltarà raó. Pobre poble nostre, desvalgut poble nostre, ignorant poble nostre, obscur poble nostre, que no ha sabut, ni sembla tenir ganes de gaudir d'una certa reputació en coses que no siguin animalades o beneiteries sense solta ni volta. Gris, tot gris. Al capdavant, sempre s'han endut el pastís la colla de torn. Tornem a veure les fesomies d'aquests i d'aquestes en llocs de responsabilitat col·lectiva o en llocs que ambicionen patològicament a aconseguir-la (mentre veiem que altres, més vàlids i més vàlides, passegen la seva ombra pels carrers solitaris del poble o se la deixen trepitjar...). Per culpa de les ínfulas dels uns i de la covardia dels altres se n'han anat en orris tants projectes i tantes il·lusions. Per mesquineses. Per traïcions. I ja som al cap del carrer, com ho solucionarem tot això?

Col·lectiu A

Taller de reparació
Electricitat i mecànica en general
Especialitat en revisions ITV
Planxisteria i pintura
Alineació de direccions per ordinador
Servei de grua permanent

TALLERS PLA D'URGELL

Travessera Carrer Edison, s/n – Telèfon 973 57 54 64 – Linyola

ESTRETS DE COCO

L'altre dia, això que vas parlant amb l'un i amb l'altre, un membre d'un grup de joves que fa una gran tasca amb els nens i nenes de Linyola i que és d'admirar, em comentava que el seu grup està amoïnat per

certs comentaris que volten entorn d'ells i que no tenen res a veure amb la realitat. Doncs bé, aquests comentaris són que els vinculen amb un grup concret que és ERC. Ells diuen que no és veritat. Jo també ho penso. Que algun membre sigui d'ERC, no vol dir que tots ho hagin de ser. Jo, personalment en aquest cas aplicaria la dita "quan la guineu no les pot haver diu que són verdes". I és el que passa a la majoria d'associacions sense afany de lucre que depenen d'alguna subvenció de l'Ajuntament de Linyola, molts creuen que hi ha favoritismes. I una me... Aquests estrets de coco que dic jo, només veuen la quantitat de diners que es donen, però no veuen la feina que hi ha darrere de cada activitat que es fa. Sempre passa el mateix.

Aquest membre em comentava que volien fer un manifest, una carta al director del BARRET PICAT. No val la pena. Més manifestos dels que ha fet BARRET PICAT perquè la gent se'n quedi indiferent i continuïn pensant el mateix... Cadascú que pensi el que vulgui i la consciència ben tranquil·la de fer la feina ben feta. BARRET PICAT ha defensat moltes vegades la seva tendència apolítica, però si els estrets de coco els volen vincular amb un grup polític allà ells. Hi ha fetges molt grossos...

Per les persones obertes això no hauria de ser un obstacle: hi ha de tot a tot arreu, bo i dolent. Uns pensen una cosa i altres en pensen una altra. I la raó només es pot donar als bojos.

Montse

MÚTUA LLEIDATANA

Té l'assegurança convenient
per a qualsevol situació adversa que se li presenti.

Si vol un bon servei i unes pòlisses amb unes cobertures al dia
no s'ho pensi més, passi per l'oficina o demani informació
al telèfon 973 575 375 (tots els dies de 16 a 21h.)

ASSEGURANCES TREPAT

Prat de la Riba, 5 – LINYOLA